

en udvidelse af antallet af skatteydere (af interesse for udenlandsdanskere), der sker en ændring i sambeskatningen, som især får betydning ved ægteskabets indgåelse og ophør, der sker en betydelig ændring i beskattningen af dødsboer, i fradragsbestemmelserne samt i beskattningen af aktie- og andelsudbytter. — Sidst men ikke mindst vil loven betyde en væsentlig belastning for erhvervslivet på grund af de skærpede krav til dokumentation og rapportering.

En af de ting, der i højeste grad må interessere „brugerne“ af en lov, er de helt nøje og velspecificerede regler, der kommer i anvendelse i kraft af lovens igangsættelse. De harmonerer imidlertid ofte dårligt med de krav, der stilles fra Folketingets side til lovforslag, hvor man ofte overlader den pågældende minister nærmere at udforme detaljerne. — Det gør sig i udstrakt grad gældende med kildeskatteloven, der i sin nuværende form alene er en principløsning suppleret i nogen grad med finansministeriets kommentarer. Men EDB-planlægning og -programmering kræver en detaljering, der for udenforstående forekommer at være helt ude i det pedantiske.

Skønt loven således på mange områder ikke giver svar, kan man alligevel allerede i dag prøve at danne sig et billede af, hvilke problemer erhvervslivet skal nå at løse inden 1. januar 1969.

Administrative problemer for erhvervslivet.

De problemer kildeskatten giver erhvervslivet, kan naturligt deles i følgende grupper:

- a. Generelle for alle virksomheder.
- b. Specielle afhængig af virksomhedens størrelse, organisationsform m. v.
- c. Planlægningsproblemer.

a. Generelle for alle virksomheder.

Uanset hvorledes virksomheden fungerer, er der en række områder, der vil blive berørt. Heraf skal især fremhæves:

1. Hvadenten virksomheden har manuelle eller maskinelle lønberegningssystemer vil kildeskatten medføre forøgede arbejdsopgaver for lønningssektionen. Omfanget og arten heraf vil afhænge af den nærmere udformning af systemet.
2. Der vil i alle virksomheder kræves en udvidelse af arkiveringsfaciliteterne jfr.

de øgede krav til bilagsstyring, som loven stiller.

3. Virksomheden vil blive stillet over for større rapporteringskrav til det offentlige, ikke alene omkring de månedlige indbetalinger, men også i forbindelse med til- og afgange af medarbejdere.

b. Specielle, afhængige af virksomhedens størrelse, organisationsform m. v.

De mere specielle problemer har i vid udstrækning relation til virksomhedens administrative apparat. Finansministeriet har i noter til loven opregnet tre typer af virksomheder, overfor hvilke rapporteringskravene er meget forskellige:

1. *Arbejdsgivere, hvis regnskabslønningssystemer findes uegnede som indeholdelsesdokumentation, skal efter hver indeholdelsesperiode (d. v. s. månedligt) give oplysninger om alle lønudbetalinger og alle indeholdelser. (Er der f. eks. i indeholdelsesperioden 4 ugelønninger til 3 medarbejdere, skal der altså gives oplysning om hver af de 12 udbetalinger og indeholdelser).*
2. *Regnskabspligtige eller sådanne, hvis regnskabssystem kan sammenlignes hermed, skal efter hver indeholdelsesperiode rapportere oplysninger om hver enkelt medarbejder, totaliseret for hele indeholdelsesperioden.*
3. *For virksomheder, hvis forhold taler derfor, åbnes der mulighed for at rapportere summarisk efter hver enkelt indeholdelsesperiode, idet der blot kræves halv- eller helårslige opgørelser for den enkelte medarbejder.*

Som det fremgår, vil det ikke mindst arbejdsmæssigt betyde meget for den enkelte virksomhed, hvilken gruppe den vil blive henregnet til.

For virksomheder, der betjener sig af maskinelt udstyr, er det nødvendigt snarest at få klarlagt, hvilken rapporteringsform de skal benytte sig af fremover. Det må i virkeligheden være et dobbeltsidigt problem, idet myndighederne må være i den samme situation med hensyn til de krav, der skal defineres til output, henholdsvis input.

c. Planlægningsproblemer.

Lovens § 90 lyder: „Finansministeren fastsætter de nærmere regler, der er nødvendige til lovens gennemførelse“. — Det kan